

ההספד של גיל:

יא מאמא

אתמול בדרך לפוריה התחיל המשבר הראשון כשהבנתי שלא תקראי לי יותר יא קוקי אחרי שאני אומרת בטלפון יא מאמא. המשבר השני התחיל כשברדיו התחיל השיר Circle of life. אחר כך אמרתי קחי את עצמך בידיים ותגיעי לפוריה בשלום כי מה יקרה לנמרודי ולירוני אם יקרה לי משהו בדרך. ואז חשבתי – יואו זה כזה אבא לחשוב את זה. ואז התחלתי לצחוק. אז כבר אין אמא ואבא אבל נשארה מורשת שלמה מאחוריהם מלאה בבכי, צחוק ואהבה. זה כנראה הסוד של המשפחה המשוגעת והנהדרת הזאת.

כשחשבתי על היום הזה אמרתי שאני לא רוצה להקריא משהו. ידעתי שלירוני בתור הבכורה והאחראית תכתוב. ונמרוד גם כן בטוח כי הוא מתפוצץ מרגש. ואני הקטנה והסתומה תמיד מתחמקת. אבל איתך זה חשוב. כי לעומת אבא שתמיד היה מוחצן, איתך הכל היה מתחת לפני השטח ובגלל זה הרבה לא באמת יודעים מי את.

אז אני אבהיר – אסתי עורף הייתה אישה גדולה מהחיים. אישה שעושה ולא מדברת. אישה שנותנת ולא לוקחת. Never for personal gain. נטולת אגו, יומרנות, אנוכיות. לא היה פשוט להיכנס למעגל שלה, לא היה פשוט לקבל מחילה אם חלילה מישהו פוגע במשפחה שלה. אבל המאבק שווה כל רגע כי מי שבפנים זוכה.

שמעתי אותה מתלוננת פעמיים בחיים – פעם כשהכרתי אותה לשתות לימון כשכאב לה הגרון, ופעם כשהייתה צריכה ללעוס אספירין בזמן התקף לב. היה לה מר. זהו. הגוף בגד בראש הגדול בלב העצום. הכל על הכתפיים שלה, סופגת וסופגת. ומצד שני מגינה ומקיפה. אף פעם לא שופטת, אבל אף פעם לא משקרת. הנחת עבודה זה המשפחה. וזה הכי מנחם. כי השבט שלנו זה כל מה שהיא רצתה. שיהיה שמח ומוגן ובריא.

אז מאמיל'ה הבוסית, יוצרת הרשימות, מחיית העציצים. את אהובה כל כך. את לא מאמינה בכמה נגעת וכמה שבורים עכשיו. הצלחת במשימה. מבטיחה לך ששלושתנו לעד נאהב. נוחי לך בשלום לצד כל הציניות ונשיקות לאבא.

ההחלמה קשה כשהכאב מגיע כל כך עמוק, וכואב לי כל כך.

Love you my mamma

Your baby